

Một Chuyện Tình Buồn Của 1 Chàng Trai Miền Trung

Contents

Một Chuyện Tình Buồn Của 1 Chàng Trai Miền Trung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5 - End	18

Một Chuyện Tình Buồn Của 1 Chàng Trai Miền Trung

Giới thiệu

Lần đầu em viết nên văn về không có được hay cho lắm,nhều đoạn lại hơi khó hiểu mong các pác thông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chuyen-tinh-buon-cua-1-chang-trai-mien-trung>

1. Chương 1

Sài Gòn,Hè năm...

Mùa hè đến,mùa mà nước mặt hồ bốc hơi vào buổi sáng và những đám mây trả lại mưa vào buổi chiều...là mùa mà tình yêu trở nên nóng bỏng nhất...

Lúc ấy trường em đang trong đợt thi,em bình thường thì lười toàn cúp nên khi thi phai mò lên trường nhờ mấy đứa bạn chỉ không đúp thì ông bà già cho về trông vườn ở nhà thì khổ

Ngày 14/6 đang trên trường ôn bài chuẩn bị thi thì điện thoại của thằng bạn(Công) ngồi sát bên reo lên

Công: alo

Giọng con gái: alo, anh Công à h em đang ở trước cửa nhà anh nè. Anh T đâu rồi anh?

-Công: ak Cang đó hả? thằng Tam nó đang trên đường từ dưới quê lên đó em. Em đứng đó chờ chút nha anh chạy về liền.Trưa ở lại nấu cơm ăn với bọn anh cho vui.

-Bé Cang(gọi là bé C cho dễ phân biệt ^^): thôi anh Tam chưa đi chưa tới thì em về.Có gì hôm khác em lại qua.

-Công: Anh về liền nè em đợi 15p thôi.Thế nhé.

Tít...tít...

Thằng bạn mới nhìn qua em rồi nói : “pác Huy về nhà tui chơi nấu cơm ăn không pác”

Hehe đang lúc túng thiếu,ở nhà lại bị cúp điện,cắt net lại có đứa mời về nhà chơi lại còn đãi cơm tội gì không đồng ý chứ.

“Ok. Mà con nào thế còn bồ ông ở Bình Phước mới lên hả?”

Công: không phải.Bồ pác Tam đó ở Bạc Liêu.hehe ngon lắm à trắng nữa.

Ôi dẹt long mình nghĩ thầm: “cái thằng Tam mà có bồ sao trời!!!”

Thế là 2 anh em xếp sách vở chạy cái vù về nhà thằng bạn ở Lê Văn Sĩ .

Ôi thế mà em lạc mất nó trên đường mặc dù đã chạy 60km/h đường thành phố các pác ạ.lúc đó em nghĩ “Thằng điên này.Bồ bạn mà cứ làm như là bồ mình ấy,chạy như ma đuổi.”

Về tới Lê Văn Sĩ em mới gọi cho nó “alo Pác đang ở đâu đấy? Tui quên nhà pác rồi đang đứng ở số 400 đây”

Công: quay lại đi hẻm 352 tui đang đứng ở đầu đường chờ pác này

Vừa quay lại thì thấy Thằng bạn đang chở con nào cao à trắng bóc như trứng gà lột vỏ ấy.

“wtf?”

Ồ mà em nó bịt mặt rồi...

Sau khi đứng chờ một nửa tiếng cho 2 anh chị kia đi chợ cuối cùng cũng được vào nhà. Đợi lúc dắt xe con nhỏ không để ý mới nháy mắt thằng bạn:

“Con nào vậy pác Công?”

Công:”bồ thằng T đó? Ngon không?”

“Ờ cũng được!” (dối lòng hơ hơ)

Vào nhà rồi con nhỏ tháo bịt mặt ra “wtf?”, nhìn 1 cách toàn diện thì hơi bị chuẩn đấy: dáng cao,eo thon,3 vòng đầy đủ cả, mặt dễ thương,... Long thầm tức tối :” Cái thằng Tam trông y như thằng thợ hồ,không biết ăn nói gì cả mà sao của được con nhỏ như siêu mẫu thế này thế không biết!!!” .

Nhưng thôi mình vốn vô tư cũng không để bụng làm gì,cũng không muốn để ý gái đã có chủ xách lap ra định lướt web tí rồi chiến PES chờ 2 đứa kia nấu cơm xong rồi vác mỗ ăn thôi.

Đang lượn ngon lành thì tự dung con nhỏ kêu :” anh j ak.anh lấy cho em ly nước đá được không anh”

Lòng thầm nghĩ “ Ậu sh!t ! Có quen biết gì đâu mà lại kêu mình không biết,đang chiến ngon...”(Lòng vẫn đang hơi ghen tức =)) đúng là lên voz nhieu thành ra thế đấy^^”

Thế là ra lấy đá đập rồi khui chai cocacola làm cho bọn í 1 ca nước to (cỡ như bằng cái ca nấu nước mini bằng nhựa ấy các pác ạ) :”uống cho đã đi” lòng nghĩ vậy nhưng khi đưa nước miệng vẫn nở 1 nụ cười thật tươi đúng thương hiệu của mình =)) . Rồi quay đầu đi mà không thèm nhìn lại đến lần thứ 2

Được 1 chốc , nhỏ chạy vào lấy điện thoại gọi ai đó về mặt tỏ rõ rất là khó chịu.Sau đó gọi “anh Công , anh Tam chưa tới anh ak,chút anh ấy tới em chạy ra đón anh”

Công: thôi để anh đón nó cho.Em nt cho nó chút lúc còn khoảng nửa tiếng nữa nó tới thì gọi cho anh, anh ra đón.

1 tiếng, 2 tiếng nhỏ đó gọi đi gọi lại 2 3 lần mà thằng Tam vẫn cứ bảo gần tới rồi(lúc ấy đã 1 h trưa rồi sau em mới biết thằng đó nó hẹn nhỏ ở nhà lúc 10h)

1h30 thằng Công nghe điện thoại,tắt tả chạy ra đón thằng Tam

Chỉ còn nhỏ với mình ở đó...

Ngồi được cỡ 5p, nhỏ tự dung lại ngồi gần nói nhỏ nhẹ: “anh tên gì vậy?”

Lòng thấy cũng hơi...Em trả lời ngắn gọn:”Huy còn em?”

“Em tên Lê Cang anh ak.Anh là bạn của anh Công hả?”

“uhm.”

“anh bằng tuổi anh Công luôn ak”

“Không anh nhỏ tuổi hơn Công.Còn em?”

“Em 21t anh ak.Em sinh năm 90.Anh là bạn anh C sao lại nhỏ tuổi hơn?”

“Anh cũng sinh năm 90 vậy 2 đứa mình bằng tuổi rồi.Anh học chung lớp đại học nhưng mà nhỏ tuổi hơn”

“Anh có bạn gái chưa?”

Trời ak!!!Sao tự dung nhỏ hỏi 1 câu hết sức nhạy cảm làm em giật cả mình. (có tật giật mình)

“Chưa em ak.Anh thế này ai mà thêm chứ.”

“Vậy hả? Vậy để em làm mai cho anh nhé.Đó là lời thật lòng của LCang đấy nhé nhé nhé”

Nghe câu đó xong mình tự dung bật cười thấy nhỏ này có vẻ cũng vui vui.

“hì em thích giới thiệu thì anh cũng không phụ lòng của em.” Nhưng lòng cũng thầm nghĩ :”Nhỏ mà giới thiệu 1 em giống nhỏ thì đã biết mấy.Nhưng không biết có phải em nó thử mình không vậy ta?Chưa chi tự dung bắt chuyện rồi giới thiệu này nọ” . Đang nghĩ ngợi thì nhỏ nói tiếp:

“Mà em không nghĩ người như anh hồi giờ lại chưa có bạn gái đâu.”

“Anh nói thật mà.Em không tin thì anh cũng chịu”^^

Im lặng...(khoảng 5p nhỏ lấy đt ra bấm bấm gì đó còn mình thì đang xem đồ)

Rồi nhỏ lại mở lời “Chắc anh giới vi tính lắm nhỉ?Chỉ em cái này được không?”

“uhm.Được em lại đây”

Sau 1 hồi chỉ vớ va vớ vẩn (Em cũng không ngờ lại có 1 người mù IT đến mức ấy các bác ạ em chỉ mà nhỏ chả hiểu gì cả mặc dù chỉ là đăng nhập yahoo,gửi mail,...).Rồi bỗng nhiên nhỏ nói:

“Anh ơi! Em buồn quá.Đời sao thay đổi chóng mặt quá anh ak”

Nghe xong câu đó mới thầm nghĩ: “Cái gì vậy trời mới gặp mình đã than thở...”

“Em buồn chuyện gì”

Sau 1 hồi tâm sự.Đại khái là nhà nhỏ hồi trước ở BL giàu lắm nhưng sau này bị phá sản giờ phải chuyển lên TP ở nhà thuê, ba mẹ đi làm ở công ty gì đó em quên rồi...Em thấy nhỏ có vẻ buồn thật,mặt như muốn khóc ấy nên cũng động viên,an ủi nhỏ.

Rồi bỗng có tiếng xe máy 2 đứa Tam,Công về,nhỏ quay mặt sang nói “Chuyện này anh đừng nói ai biết hết nhé...”

T,C vào được 1 lúc,thằng Tam lúc vào im ru chả thèm để ý gì đến nhỏ.Lúc dọn cơm bỗng em nó gọi: “anh Huy ơi ra giúp em cái này”

Lúc ra em thấy mặt nhỏ ướm ướm nên mới hỏi: “Sao mà em khóc vậy.Để anh gọi Tam ra cho nha”

“Không anh đừng gọi anh Tam, em chỉ muốn nói chuyện với anh thôi”

...

Tóm tắt nội dung cuộc nói chuyện là: thằng Tam nó hẹn nhỏ này 9h ở nhà mà tối qua nó nhậu say mem nên sang nay lên muộn, đã vậy còn hẹn tới hẹn lui làm cả bọn chờ. Rồi nhỏ nói thằng Tam không quan tâm gì đến nhỏ đã có lỗi mà lúc lên im ru không thèm xin lỗi...

Đằng nào cũng là bạn bè nên mình cũng ráng an ủi nhỏ và nói đỡ cho thằng bạn... Một lúc sau thì 2 đứa kia ra lúc đó nhỏ cũng đã lau nước mắt và rửa mặt đi rồi nên 2 đứa kia cũng không để ý lắm.

Ăn cơm xong, mình thì ngồi chiến PES, nhỏ Cang với thằng Tam thì ngồi 1 góc nói chuyện, còn thằng Công thì ngồi hát qua đt cho bồ nó nghe (thằng này rảnh tiền điện thoại để sợ vậy mà mượn tiền mình không thèm trả). Được 1 chốc cái 2 thằng kia lại có việc gì đấy nói đi lại đây 1 lúc. 2 thằng kia đi rồi nhỏ mới lại ngồi gần nói mình chỉ cách gửi mail để hôm nào làm bài. 1 Lúc sau nhỏ mới cầm đt mình nói:

“Anh Huy em nhá anh qua máy em nha!”

Mình thầm nghĩ “chết rồi không lẽ nó kết mình...” “bình tĩnh đi H bồ bạn, bồ bạn, dù cô đơn lâu cũng không được lén phét với nhỏ Không là ăn gạch tụt mọi miền gửi về...”. Mình mới nói

“em xin thì anh cho đó...”

“Vậy thôi em không lấy nữa” (nói vậy mà đứa nào còn lấy mới lạ). Nhỏ làm mặt giận mình cũng chẳng để ý. Lúc sau nhỏ lại nói:

“Anh Huy, em thấy nói chuyện với anh rất là vui. Sao anh chưa có bạn gái được nhỉ?”

“Em cứ nói quá. Anh chẳng có điểm nào hấp dẫn cả. Suốt ngày chỉ biết ôm máy tính thôi ak”

“Em nói thật. Anh nói chuyện rất là tình cảm, đặc biệt là đôi mắt của anh rất là quyến rũ”

Lúc đó mặt mình đơ ra như khúc gỗ luôn đó. Lần đầu tiên có người khen mình như thế. Nhưng cũng tự hỏi con này nó có ý gì đây nhỉ (ăn dưa bỏ quả nên giờ tinh thần cảnh giác cao độ)

...

1 lúc sau thì 2 đứa kia về. Mình ngồi lại chơi 1 lúc rồi cũng thu dọn đồ đạc biến luôn...

10h sáng ngày 15/06, nhạc chuông bài 4 the morning vang lên. Đang ngái ngủ, chửi thầm: “đang ngủ đứa nào gọi thế không biết”

“alo ai đấy?”

“LCang nè anh”

10h sáng ngày 15/06, nhạc chuông bài 4 the morning vang lên. Đang ngái ngủ, chửi thầm: “đang ngủ đứa nào gọi thế không biết”

“alo ai đấy?”

“LCang nè anh”

...im lặng 1 hồi không hiểu sao nhỏ có số mình

“uhm. Có gì không em?”

“Em gọi vì muốn nói chuyện với anh thôi. Em đang buồn”

Lại tiếp tục than thở, rồi hỏi han rằng “Tam có thích em thật sự không anh?”, “nếu thích em thì sau lại không quan tâm tới em”, ... Mình cũng cố gắng an ủi nhỏ, đỡ đạn cho thằng bạn hết sức có thể nhưng hình như là trong vô vọng...

Kết thúc cuộc gọi điện em nó chốt 1 câu “hôm nào anh qua chỗ anh Tam thì gọi cho em nha em qua em nấu ăn cho anh”

“Anh thích món gì em nấu món đó ha”

“Đó là lời thật lòng của LCang đấy nhá” (hehe dễ thương ghê cơ)

Ngày 18/06, 7h tối, Nhỏ nt :”ngày mai anh qua nhà anh Tam chơi nha, em có dẫn đứa em họ theo nữa, dễ thương lắm, mai anh thích ăn j thì nói em biết mai em nấu cho anh ăn...”

Nghe nhỏ có đứa em lòng mình mừng thầm: “nhỏ dễ thương thế thì chắc em họ cũng không kém, ok liền”...

“anh ăn gì cũng được. Mai anh qua...”

Sáng hôm sau nhà mình cúp điện, nhưng lại rất vui sang dậy tắm rửa sạch sẽ, bôi dầu thơm,... lúc bước ra cửa còn quảng lại câu “cúp điện cả ngày cũng được anh đi chơi đây, mấy chú ở nhà phơi cá nhá” (Đi tránh nóng, sai nét chùa, ăn cơm từ thiện, lại có cơ hội đổi đời độc thân còn gì sướng hơn thế...)

Sáng hôm sau nhà mình cúp điện, nhưng lại rất vui sang dậy tắm rửa sạch sẽ, bôi dầu thơm,... lúc bước ra cửa còn quảng lại câu “cúp điện cả ngày cũng được anh đi chơi đây, mấy chú ở nhà phơi cá nhá” (Đi tránh nóng, sai nét chùa, ăn cơm từ thiện, lại có cơ hội đổi đời độc thân còn gì sướng hơn thế...)

10h chạy qua tới nơi, cửa đã khóa.

“VẬY mà nó bảo 9h qua, giờ 10h rồi mà không có ai là thế nào ????”. Móc cái cục gạch thân yêu ra gọi cho thằng bạn :

“Alo Pác đang ở đâu thế? Sao không có ai ở nhà ak?”

“Có pác Tam ở nhà đó pác, pác lên gõ cửa đi. Chút tui về liền”

Thế là vào nhà xách laptop ra chơi PES hóng... Được tầm nửa tiếng thì con bé Cang tới

Vừa bước vào nhà đã hỏi (với giọng ngọt như mía và ánh mắt long lanh như cún con đợi cơm):

“A qua lúc nào vậy? Em mới đi thăm bệnh con bé em về”

“anh vừa qua thui em ak. Sáng anh cũng bận việc 1 chút.” (chém để em nó không có cảm giác có lỗi ^^)

Rồi nhỏ đi vô ngồi cạnh thằng Tam đang ngái ngủ thủ thủ rừ rừ cái gì đấy. Còn mình thì tiếp tục chiến game thôi.

Được tầm nửa tiếng nữa, thằng bạn về sau lưng là 1 bé nào đấy. 2 đứa vừa bước vào nhà bỗng dưng cặp mắt 1 đi-ốt của mình tập trung tiêu cự hết cỡ nhìn vào gương mặt có nụ cười như thiên thần ấy, thời gian như dừng lại, miệng mình như 1 phản xạ có điều kiện từ từ mở ra, vẻ xấu xí, già cỗi của thằng bạn như tôn vinh thêm nét dễ thương, ngây thơ và trẻ trung của bé... Chắc có lẽ mình iu mất rồi chẳng. Nhưng ngay lập tức với phong độ và bản lãnh của 1 vozer, ngay khi chưa ai kịp nhận ra sự thay đổi, gương mặt dờ dẩn và ngờ nghệch đã trở lại nét lạnh lùng với nụ cười đầy tự tin hằng ngày. Mình hơi gật đầu chào em nó.... Rồi tụi nó kéo nhau đi làm cơm còn mình thì ngồi chơi game. Thằng bạn mình như vớ được vàng cứ sán lại em nó (có bồ rồi mà không biết nhường anh hôm sau anh ko ượn tiền về quê thăm bồ nữa rồi khóc nhé!!!). Nghe tụi nó nói chuyện loáng thoáng 1 hồi mình mới biết tên em nó là Thu Thủy (tên đẹp mà người cũng đẹp nữa).

...

Cơm nước xong, như đã bàn bạc từ trước cả bọn rủ nhau đi karaoke. Mình thì vẫn vậy, vẫn ngồi cầm ipod tra list bài hát và giật mic như thường lệ mặc cho tui nó thích nói gì thì nói. Đến khi time trôi đi khoảng gần 2 tiếng, mình thì vừa kết thúc bài hát thứ 10, bé Thủy bỗng lại ngồi gần mình nói:

“Anh chỉ hát nhạc trữ tình thôi ak?”

“uhm”

“Anh biết hát dân ca không? Hát với em 1 bài nhé”

“ok! Nhạc gì anh hát cũng được. Mà em biết hát bài gì? Chim trắng mờ côi nha”

“Dạ được. Em cũng thích bài đó lắm!” (đáng yêu quá cơ)

Hát xong bài “Chim trắng mờ côi” thằng Công lại bắt chuyện với bé mình cũng không để ý lắm, mà có 1 lúc thấy thằng Công vòng tay ra sau định ôm eo bé thì bị bé gạt tay ra. Đáng đời thằng dê xồm có bồ rồi mà còn táy máy, đứng lên đập nó luôn đi em, quảng remote vào mặt nó, cầm chai nước tắng nó luôn, anh ủng

hộ... ơ mà đó là mình nghĩ vậy chứ em hiền lắm gặt tay rùi cũng cười hiền,vẫn nói chuyện bình thường ak. Khoảng 15p sau bé cầm điện thoại bấm bấm rồi lại quay qua mình và hỏi:

“Anh ơi! Anh có bồ chưa?”

Hơi bất ngờ bởi câu hỏi của em, mình hơi ngập ngừng 1 chút rồi trả lời bằng giọng hơi run run .

“Chưa em ak!”.Lòng mình nghĩ “Hên quá không lẽ bé có ý với mình, nghe loáng thoáng từ con bé Cang thì bé Thủy chưa có bồ.Có lẽ kiếp đơn côi của mình sắp kết thúc tại đây sau 1 quãng thời gian dài chia tay người yêu(Chuyện này đợi 1 dịp nào đó em cũng sẽ kể lại cho các bác nghe).Xúc động đến khóc mất”

“Vậy để em giới thiệu con bạn em cho anh nha!Nó cũng chưa yêu ai bao giờ.”

Nghe bé nói mà lòng mình như thất lạc.Thất vọng.Về mặt lạnh lùng với nụ cười tự tin trở lại,mình trả lời:

“OK!Em đã có lòng thì anh không từ chối. Coi như có thêm 1 người bạn.”

“Vậy anh đọc số của anh đi để em gửi cho nó”

...

“09xxxxxx80”

“Số của nó nè anh.0127xxxxx78.Nó tên Thu là bạn thân của em đó.Anh nt cho nó đi”

“uhm” trả lời xong mình quay mặt đi,vẫn vẻ mặt lạnh lùng và nụ cười tự tin nhưng cổ họng mình cứ đắng đắng.... “Có lẽ mình không có duyên với con gái cho lắm”

...

Đi hát xong xui bé định về nhưng mấy đứa kia giữ lại nói ở lại chơi chút nữa.(bé đang ôn thi đại học ở Cần Thơ).Thế là sau đó cả bọn kéo nhau đi cafe, quán gì nằm ở con đường sau lưng công viên Lê Thị Riêng đấy,mình không nhớ rõ lắm,nhưng mà to,2 gian đôi đối diện nhau.

Vừa mới ngồi xuống chưa mát mặt thì thằng bạn lôi từ trong balo ra 1 bó hoa tặng cho bé(cái thằng ... nó chuẩn bị hoa từ lúc nào thế không biết), bé cười cười(suốt đời mình chắc cũng không bao giờ quên nụ cười ngây thơ đó) nhận rùi nói “cảm ơn anh Công nha”.

Vừa uống cafe vừa nói chuyện được chừng nửa tiếng thì bé quay sang hỏi mình:

“Anh nt cho con bạn em chưa?”

“Chưa em ak.Tối về nhà rùi anh nhắn” (miệng thì cười nhưng mặt thì muốn xị lại)

“Dạ.Bạn em nó hơi thẳng tính anh chịu khó 1 xí nha”

“Anh tính ai ,anh cũng chịu được hết em đừng lo.Mà anh hỏi nek.Em có người yêu chưa?”

“Chưa anh ak.Em còn con nít mà yêu đương gì anh.”

“Em cũng chưa có người yêu.Vậy sao em không giới thiệu em cho anh mà lại giới thiệu bạn em cho anh?”
Giọng mình chậm rãi phát ra từng tiếng một...

“Ồ...” Em nó dường như bất ngờ trước câu hỏi của mình

Vừa lúc đó,khi em chưa kịp trả lời thì thằng Công đã quay sang nói:

“Bé Thủy chịu giới thiệu cho pác là pác may lắm rồi ấy.Nhớ phải hậu tạ bé Thủy ak nha”

Mình cười và nói:

“Tui có xin đâu...”

“Gớm làm như ông có giá lắm dzậy!”

“uhm tui không đẹp trai nhưng tui có giá trị của người không đẹp trai...”

Quay sang bé:

“Dù sao anh cũng cảm ơn em về người bạn này.Chút em đi cẩn thận nhé.Giờ anh phải về...”.

...

Mình về thẳng nhà,đặt lưng lên nệm, trong lòng hơi nghĩ ngợi 1 chút,...

...

2. Chương 2

Những ngày kể đó mình không lúc nào quên được em,nhưng hôm trước lỡ vì sĩ diện mà không hỏi số điện thoại em rồi.Hỏi con Cang thì..., chút đi học hỏi thằng Công vậy.

...

Vừa đến lớp đã nghe giọng ồn ào của thằng Công:

“Hôm trước đi chơi vui lắm có mấy em ngon nữa.Vậy mà bác(1 đứa bạn khác tên Vĩnh) không chịu đi”

Vừa bước vào nghe là biết chắc nói chuyện hôm trước rồi, long thẳm nghĩ “thằng khốn, có 2 em 1 em là bồ thằng Tam, còn 1 em thì nó dành cả rồi thằng kia đi để 2 thằng con trai tán nhau ak). Nhưng mặt vẫn tươi cười như hoa sắn lại:

“Đang nói chuyện hôm trước đi chơi ak.hehe mấy bé dễ thương lắm.Mà bác Công hình như thích bé Thủy lắm đấy nhỉ?”

“Gái ngon mà sao tui không thích.Nhưng mà tui thích chơi vậy thôi, tui vẫn thích bồ tui hơn” (cmn nó nói làm như gái đã trong tay nó rồi vậy)

...

“Mà bác H cũng thích nó còn gì.Tui nhìn thì tui biết.Bác có số nó chưa tui cho tới về nt chơi.hơ hơ” (nói chuyện mà cái mặt vênh lên hăm vãi dễ đâm vào mặt) Đã thế bố mày đek thèm lấy số nữa.

“Ờ tui cũng là con trai mà gặp gái đẹp dĩ nhiên phải thích.Nhưng tui không thích yêu kiều xa xăm thế, một mỗi lắm” (đối lòng đấy)

“Ak bác có 200k không cho tui mượn mai tui về quê có chuyện cái” – Thằng khốn mượn tiền về quê thăm bồ đấy, tiền lần trước chưa trả mà còn mượn nữa hả.

“Ờ cuối tháng rồi,dạo này đói kém quá ,100k được không bác”

“Cũng được,Bác Vĩnh có 100k cho tui mượn đi!!!” (pó tay mình nói vậy mà nó cũng lấy...)

...

Về đến nhà,quăng balo xuống lại nằm nghỉ ngơi, không biết làm sao để có thể liên lạc được với bé.Thăm nghĩ “Hôm trước mình ngu quá ,cứ xin số điện thoại có phải là hay rồi không...”.Nhớ gương mặt đáng yêu đó quá...

Về đến nhà,quăng balo xuống lại nằm nghỉ ngơi, không biết làm sao để có thể liên lạc được với bé.Thăm nghĩ “Hôm trước mình ngu quá ,cứ xin số điện thoại có phải là hay rồi không...”.Nhớ gương mặt đáng yêu đó quá...

...

Bỗng có tia sang lóe lên trên đầu mình, bật dậy với 1 vận tốc có lẽ là còn nhanh hơn vận tốc khi bị 1 con chó đuổi từ sau lưng...”Đúng rồi, số...số điện thoại con bé hôm trước bé giới thiệu chỉ cần hỏi nó là xong”.Mình nghĩ vậy nhưng bé đã giới thiệu con bé kia ỉnh chảnh cũng đã nói với con bé đó rồi, giờ tự dưng lại xin số có kì quá không (lộ ý đồ hết) .Thế là mình quyết định cứ nt làm quen bình thường với con bé kia rồi có cơ hội

thì hồi bé sau.Sau vài ngày nt cuối cùng cũng xin được số bé Thủy với lý do “Đt anh kia của anh vừa bị hư mất hết số cả, số của Thủy bao nhiêu vậy em?”

Thế là bắt đầu giai đoạn làm quen qua tn:

“Chủ số thuê bao này vừa trúng thưởng 1 phần quà đặc biệt từ tổng đài đặc biệt của quý khách.Xin quý khách nt lại và xác nhận tên để biết chi tiết trúng thưởng...”

“Ai dzậy? Trúng thưởng gì dzậy ?”

“Ai cũng được.Trúng thưởng 1 vật vô giá đó em...”- Anh nè chứ ai.Hehe

“Vậy hả.Nhưng mẹ dặn không được nhận quà từ người lạ...”-

“Hả? Người quen mà em....Anh Huy nek.Em về mấy bữa nay thế nào?”

“Anh Huy nào dzậy?Không biết Huy nào hết.Chắc anh nhầm nhầm cho người khác rồi đó”

“Hả?Sao mà nhầm được.Số này số của Thủy mà đúng không?Anh hôm trước gặp em ở Sài Gòn đó,rồi đi hát chung, em còn giới thiệu bạn em cho anh nữa đó.Huy đó mặc áo sơ mi xanh,quần jean...”-

“Anh nt gì dài dũ đọc mỗi cả mắt.Em biết mà.Đùa anh tí thôi.Hehe”

...

10h đêm

“Anh bần ngủ chưa.Em bần ngủ rùi nek.Em ngủ nha.”

“Mới 10h còn sớm mà em.Anh bình thường toàn 1-2h mới ngủ lặn ^^” – thực chất nhiều khi còn hơn thế ấy chứ”

“Trời anh làm gì mà ngủ trễ quá vậy không tốt đâu.Ở quê em, 7-8h cha đã bắt em đi ngủ rùi.Nên bi giờ bần ngủ lằm lằm...”

“Hi được rùi em ngủ đi.Em ngủ ngon ngon ngon thật là ngon nha.x ^^”

“Chữ x đằng sau là gì vậy anh

”

“^^ không có gì chỉ là cách chúc ngủ ngon của anh thôi đó mà. Ngủ đi không bị ông Bị bắt bi giờ đó”

“Hứ em lớn rồi mà sợ ông Bị ak.Em ngủ đây.Anh cũng ngủ sớm đi nha.G9”-Dễ thương quá...

...

Thế là từ đó sáng đi học, chiều ôn bài thi, mình còn có 1 niềm hạnh phúc nữa là nt cho bé.Chỉ là những chuyện thường ngày: làm gì, ở đâu,ăn gì đó,... hay những câu chuyện về gia đình... Nhưng mình cảm thấy rất mãn nguyện dù chỉ là nt...

...

“Em nek em thấy anh hát thế nào?Tụi bạn anh cứ chê anh hát dở(Thăng Công chứ ai) “

“Trời em thấy anh hát nhạc trữ tình rất là hay mà.Nhìn anh lúc hát thích thích....hjhj”-Thấy câu này như muốn nhảy cẫng lên vậy,mặt trắng nở hoa rùi hehe.

“Cảm ơn em nhiều nha.Hi em ak anh chưa bao giờ xuống miền Tây hết đó.Thế dưới đó có đặc sản gì không vậy em?”

“Có đủ thứ hết anh ak,Sông nước nek, trái cây nek,tôm cá tùm lum hết đó.Hôm nào anh xuống đây em dân anh đi an thả giàn luôn.”

“Oh.vậy hả nhưng mà anh thấy ở dưới đó còn có 1 đặc sản nữa,đặc biệt lắm đó?Đó em đấy.”-Hơ hơ...

“Hả thứ gì vậy anh?Sầu riêng hả,hay cá pasa,có khi chuột cũng nên.hjhj”

“Mấy thứ đó cũng đúng.Nhưng thứ này chỉ đặc biệt với anh thôi ak.Mà anh không nói đâu đó là bí mật...Thui em đi ngủ đi khuya rồi đó.Em ngủ ngon nha.x ^^”

“Hả.Em ghét anh.Anh cũng ngủ ngon.xí xí xí”-không chịu nổi cái cách nt này

...

15p sau

“Anh ak! Em ngủ không có được...hay mình nói típ chuyện lúc này nha.Cái đó là cái gì vậy anh?”

“Trời sao chưa ngủ nữa.Coi anh đánh đòn giờ đó.Đi ngủ đi”-đánh vào mông ấy

“Không ngủ được mà.thật đó,anh nói đi.Không là ghét anh lun...”

“Được rồi anh sẽ nói.Nhưng mà em phải chấp nhận 1 điều kiện rồi anh mới nói ak.”

“Điều kiện gì chứ.Anh đúng là đồ ki bo mà.Được rồi anh nói đi.Miễn sao em làm được là em làm”-Em làm được mà hehe

“Thật không đó.Anh ghi nhận câu này ak nha.^^ Đó là em đó,em là thứ đặc sản mà anh không thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác được.Đối với anh,em hoàn toàn khác với những cô gái khác”

“Ồ.Anh nói gì vậy.Anh đừng có chọc em.Em xấu xí thế này.Em không thích thế đâu...”

“Anh cũng không đùa với em đâu.Mỗi người đều có 1 nét đẹp riêng mà em.^^ Anh chỉ nói sự thật thôi mà”

“Hứ anh chỉ được cái dẻo miệng.Thui em đi ngủ đây”

“Ai cho em đi ngủ chứ.Còn cái điều kiện kia thì sao.Em là người hay quên vậy sao chứ...”

“Ồ anh này.Ai thèm quên.Được rồi anh nói đi. Anh muốn cái gì”-Đanh đá gớm he.

“Oh được rồi giờ em nói câu gì hay hay cho anh nghe đi, nhớ là câu gì hay hay đấy nhé...”

“Anh thật là...Được rồi.Anh chỉ giỏi bắt nạt con nít mà thôi. Em muốn gặp anh, em muốn gặp anh đến phát điên được,nếu bây giờ được gặp anh thì vui biết mấy.hjx”-Nghe xong câu này quả thật mình bất tỉnh mất 10p vì cái độ shock não của nó...

“Anh...anh đâu rồi.Vậy anh có nhớ em không?”- tiếng chuông tin nhắn như đánh thức mình dậy,như bị bóng đè tay mình run cầm cái điện thoại đọc đi đọc lại cái tin nhắn rồi cười như điên:

“Anh không biết anh có nhớ em không.Nhưng bây giờ thì anh đang nt cho em và những lúc khác thì anh luôn mong tin nhắn của em”

“Trời ak pót tay anh lun.Vậy mà anh cũng nói được.Thui em đi ngủ nek.Em buồn ngủ lắm rồi.Anh cũng ngủ sớm đi nha.g9 anh”

“uhm.Em ngủ ngoan ngoan nha.x ^^”

Cả tối đó cả phòng có 1 thằng khùng cứ cầm điện thoại đọc đọc gì đó rồi lại cười.Nghe cả phòng kể lại thì ngay cả lúc ngủ thằng khùng đó lâu lâu lại cười khúc khích như bị ma nhập làm cả phòng tối đó xem “Hồn ma đeo đuôi” (the shutter) sợ đến không ngủ nổi...

...

Ngày 28/6,buổi tối đang ngồi chơi với lũ bạn:

...

Giọng ồm ồm của thằng Công cất lên

“Mai qua nhà tui chơi không?”

“Qua đó hả? Có ai bên đó mà qua.Mấy đứa về quê lên rồi ak?”

“Thì tui ,pác Tam,bé Cang,2 pác nữa qua nhà tui nấu ăn rồi đi ca...”- toàn được rửa...

“Ồ để xem,có gì tồi tui gọi cho”

“Hay gọi bé Thủy lên chơi nữa ha...”

“Ồ cũng được,gọi đi tui không có số” -Hehe

Biết chắc bé không đi được do sắp thi rồi,nhà bé lại khó nữa nhưng sao lòng thầm mong bé đồng ý...

...

“Xin lỗi anh em đi không được,em sắp thi rồi mà anh”

Đúng như mình nghĩ mà.Thế là cả bọn tiếp tục nói chuyện vớ va vớ vẩn của con trai.

“I give you everything that I am...”- nhạc chuông điện thoại vang lên... là số bé Cang...Mình đi ra ngoài vì không muốn mấy đứa trong phòng nghe được...

“Alo có chuyện gì không em?”

“hức...hức anh hả?Em muốn được nghe giọng của anh thôi.”

“Em khóc hả ?Có chuyện gì với em hả?”

“Không có gì anh ak?Em chỉ muốn nghe giọng của anh vậy thôi.”

“Sao không có gì mà lại khóc.Em nói thật cho anh biết đi”

“Giờ...giờ em không biết đi đâu hết anh ak.Em không thể quay về nhà được nữa rồi.Anh có thể tìm giúp em chỗ ở được không?”

...

...

“Giờ...giờ em không biết đi đâu hết anh ak.Em không thể quay về nhà được nữa rồi.Anh có thể tìm giúp em chỗ ở được không?”

“uhm uhm em đừng có khóc nữa.Anh sẽ giúp em mà.Nhưng sự việc là thế nào vậy em?”

“Hic hic hôm qua em đi chơi về trễ bị ba la nói không muốn thấy em trong nhà nữa.Em đi khỏi nhà rồi.Giờ em không biết phải làm sao hết.”-mới la 1 chút mà bỏ nhà đi...

“Trời ak vậy giờ em đang ở đâu?”

“Em đang ở nhà bạn bên quận 12 anh ak.Thôi máy em hết pin rồi, mình nói chuyện sau nha anh.Anh nhớ giúp giùm em nha,em chỉ còn biết trông cậy vào anh thôi ak.”-

“Uhm.Anh biết rồi.”

“Mà anh nè.Anh đừng nói chuyện này cho anh Tam rồi mấy người kia biết nha...”

“tít...tít...”

Vừa đi vào trong lòng vừa nghĩ ngợi: “Chuyện quái gì vậy nhỉ”.

Bỗng cái giọng của thằng Công vang lên làm giật cả mình:

“Ê sao nghe điện thoại của gái mà mặt ngu cả lên thế kia.Bị đá rồi phải không?Haha tui biết mà”-

“Đâu có bạn gọi thôi mà...”-

“Hơ hơ buồn làm gì.Bác xấu trai thế nào chả lấy vợ đẹp.Người ta thường nói “Trai đẹp lấy gái xấu, trai xấu lấy gái đẹp” mà”-Nóng máu với cách nói của thằng này.

“Ồ kệ tui, đúng là tui không đẹp trai nhưng tui dễ thương.Huh”-

Cả phòng bỗng im lặng,mấy đứa trố mắt nhìn nhau rồi lại nhìn mình.30s thì cả bọn cười lăn cười bò,vừa cười vừa nói:

“Haha.Đúng...đúng bác không đẹp trai nhưng bác dễ thương.Đau bụng quá”-

...

Về tới nhà đặt lưng lên tấm nệm quen thuộc,lòng đầy tâm sự...,thấy hơi mệt mỏi (Tính cách hay lo chuyện bao đồng như đã thấm sâu vào con người thằng khùng này rồi).Móc cái điện thoại ra gọi vào số bé Cang:

“Tít...tít...Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Sao lại không nghe máy nhỉ.Chắc là có chuyện thật rồi...

“Du bi ru bi ru raffa...”-âm báo tin nhắn tới vang lên (Bài fox rain-My girlfriend is Gumiho(OST))

“Anh đang làm gì đấy?Sao giờ này mà anh còn chưa nt cho em hả? Em đang buồn chix đi được nè.Anh hư quá cứ để người ta nt cho anh...”-

Lòng chợt vui trở lại “Đúng rồi cần gì phải nghĩ ngợi nhiều,chuyện đó để mai giải quyết”.Chỉ cần nt với bé là lòng mình lại thấy yên bình trở lại...

“Anh đang nằm thui ak.Anh vừa đi với bạn về.^ ^ Em đang làm gì đó...”

...

3. Chương 3

10h sáng hôm sau: đánh thức mình dậy là tiếng nhạc quen thuộc của bài Impossible (Shontelle)

“Tell them what I hoped would be...Impossible, impossible “

Với tay tắt cái điện thoại,người hơi mệt mỏi vì hôm quá thức khuya chơi L4D2 với bạn,tiện tay xem message inbox xem có ai gửi tin nhắn ình ko:

Pe ju “Anh ak anh dậy chưa.Chắc chưa dậy phải ko?Em sáng sớm phải đi học nek.Ngồi trong lớp chán quá.Anh thì cứ ngủ quài ak.Em ghét anh.Anh coi chừng thành heo đó”-yêu ghê cơ!

Lòng vui vui,bé đáng yêu quá,ước gì bé có ở đây để anh có thể ôm bé vào lòng,thủ thủ vào tai bé những điều tuyệt vời nhất mà anh muốn dành cho bé...

Be Kang: “Anh dậy chưa?Anh ak!Em quyết định đi làm rùi.Em sẽ tự lo cho cuộc sống sau này của mình...”-Đọc xong tin nhắn này mà tỉnh cả người.

Con bé này hồi giờ sống như trong gia đình quý tộc,giờ lại phát ngôn 1 câu haizzz quá.Trước giờ bị ba mẹ quản lý chưa ra ngoài trải đời bao giờ ,giờ lại nói đi làm,làm gì được đây: vì tính không biết,nặng nhọc làm không được,sợ đen ,sợ bụi,...Thấy lo lo... hay mình gọi thử:

Be Kang... Calling...

“Tít...tít...Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Sao lại gọi không được nhỉ?Thôi cứ nt chừng nào em nó mở máy thấy sẽ gọi ình:

“Em đang ở đâu?Em làm gì vậy?Chừng nào thấy tin nhắn thì gọi cho anh nha”

1 ngày rồi 2 ngày,Chờ mãi vẫn không thấy liên lạc,để dò hỏi thằng Công:

“Mai tổ chức đi chơi đi bác rủ cặp kia đi luôn”

“Bữa giờ 2 đứa tụi nó có liên lạc với nhau đâu.Pác Tam gọi cho bé Cang không được.”

“VẬY tụi nó cãi nhau ak?”

“Tui cũng không biết nữa.Hay bác kua bé Cang đi hehe”

“Ặc ặc điên hả.Nó là bồ thằng Tam cơ mà.”

“Nó quen chơi thôi chứ có yêu đâu.Con Cang thích nó thôi.Bé Cang dễ thương thế,mà tui ở cùng phòng nó nên ngại,được thì bác tới luôn đi”-

Nghe đến đây lòng mình nặng trĩu,tự dưng thấy thương thương...Ôi “phận má hồng”.Không biết bây giờ con bé thế nào rồi...

...

Chiều hôm sau,trời mưa, đang ngồi nghe nhạc thì có điện thoại gọi đến:

“0127xxxxxxx”

“Alo ai đây?”

“Em Cang nek anh.Xin lỗi anh em không gọi sớm cho anh được.Giờ em chuyển qua dùng số này rồi anh ak.Anh đừng nói ai biết nha”

“Em có biết là anh lo cho em lắm không? Em đang làm gì vậy?”

“Em đang làm phục vụ quán café bên quận 11 đó anh”-quán café,quân 11...

“Chỗ đó là chỗ nào vậy?Anh đến chỗ em nha.”

“Thôi anh ak.Giờ em tranh thủ lúc không có khách gọi cho anh nek”

“Vậy chừng nào em làm xong?Anh qua chỗ em chơi xí thôi mà”

...

9h tối,xe dừng bánh,mình đứng trước 1 quán café cũng khá to:”Chắc quán to thế này chắc làm ăn cũng đang hoàng...”.

30p sau bé Cang đi ra mặt buồn buồn, vừa ra đã chực khóc:

“Hức anh ak.Chắc em nghỉ chỗ này quá.Lúc nãy phục vụ có lão kia cầm tay em,em lấy nguyên ly café hắt vào mặt lão...”

“Trời rùi có sao không?”

“Em bị bà chủ la quá trời.Hic làm ở đây vừa cực mà bị chửi quài.Em chả bao giờ nghĩ mình sẽ đến mức này hết anh ak,thấy nhục nhã quá...”

Nói thật chứ lúc đó tự dưng mình thấy thương con bé vô cùng đúng là con bé nó tiểu thư nhưng nó cũng chả sướng gì,nhà bị phá sản,giờ phải sống xa quê, lại gặp thằng Tam chết bầm kia,...

Bất giác cầm lấy tay con bé kéo con bé ra xe:

“Anh làm gì vậy?Đau em”

“Đi với anh tới đây”

Vừa lên xe thì có tiếng tin nhắn tới, chắc là bé Thủy, chợt thấy cổ họng đắng đắng,...phóng xe đi.

Trời lại mưa...

“Dùng...”

Mây đen xám xịt cả bầu trời đêm,xa xa là là những ánh chớp như xé toạc cả không gian,âm thanh của những tiếng sấm rền vang như tiếng gầm rú của những con thú hoang đang bị thương,mưa rơi càng lúc càng nặng hạt,không biết từ đâu 1 chiếc xe wave phóng như điên giữa khung cảnh đó.Im lặng... không biết là bởi ảnh hưởng của trận mưa hay xuất phát từ sự ngại ngùng mà 2 người không nói gì với nhau.

Con đường dần trở nên quen thuộc với Cang,đây là con đường mà Cang vẫn đi đi về hằng ngày....Cang bỗng nói như thét giữa mưa gió.

“Anh!Anh chở em đi đâu vậy...”

“Anh muốn đưa em về nhà”

“Nhưng em không muốn về nhà nữa,em không muốn gặp lại ba mẹ nữa”

“Vây em nhảy xuống đi.Em nhảy xuống rồi anh sẽ mặc kệ em”-Mình nói 1 cách đanh thép.

Con bé im lặng,dường như sợ làm mình giận hoặc là sợ đau nên con bé lại ngoan ngoãn như 1 chú cún con.

Được 1 lúc mình mới nói tiếp:

“Ba mẹ là người sinh ra em,nuôi nấng em từ nhỏ.Dù ba mẹ em có la mắng đến thế nào,dù đúng dù sai cũng chỉ vì lo cho em mà thôi.Em bỏ đi thế này không sợ ba mẹ ở nhà lo có chuyện gì sao...”

Con bé vẫn im lặng,nhưng mình biết trong lòng nó đã có 1 sự thay đổi lớn trong suy nghĩ,...

“Két ét ét...”

Chiếc xe đỗ phịch trước cửa nhà bé Cang 1 đoạn,mình không muốn ba mẹ bé Cang hiểu lắm...

“Em xuống đi.Ba mẹ em đang chờ đó”

Con bé ngập ngừng,không xuống xe,không biết con bé nghĩ gì,...

“Sao em không xuống đi.Em có làm sao không?”

...

“Em sợ quá anh ak.Em không muốn vào nhà đâu.”

“Em đừng sợ.”Hổ dữ cũng không ăn thịt con” mà.Ba mẹ lo cho em lắm đấy.Em vào nhà đi.Nếu có gì thì anh vào nói chuyện với ba mẹ cho.Anh giỏi nói chuyện với người lớn lắm mà.hì sở trường của anh đấy”-Mình cố gắng trấn an nhỏ.

...

“Còn đồ đạc của em thì sao.Hay để mai về đi anh”

“Em cứ vào nhà đi.Đồ đạc của em mai mình đi lấy”

Con bé lại ngập ngừng.Mình hơi sốt ruột giục:

“Em mau vào nhà đi.Ba mẹ đang chờ đó”

Rồi bỗng hơi ấm từ bé truyền sang người mình,bé ôm mình,ôm chặt,ôm như sợ mình đi mất.Lúc này 2 người chả khác gì 1 đôi tình nhân lâu ngày không gặp,gặp rồi lại sợ phải xa nhau.Mình bất ngờ bởi hành động của bé,không nói được lời nào,chỉ biết đứng ngẩn ra đó,cảm nhận từng nhịp thở gấp gáp của bé.Im lặng 1 lúc lâu,dường như không chịu được sự im lặng,bé mới nói ra,nói nhỏ chỉ vừa đủ để mình nghe thấy:

“Em thích anh...”

Hơn 10h đêm,lúc này mưa đã tạnh, nhưng vẫn còn đó những cơn gió lạnh thổi xuyên qua kẽ lá,lá rơi lất phất,khung cảnh vắng lặng,thỉnh thoảng mới có người qua lại,đâu đó còn có âm thanh của nước mưa rơi trên mái tôn “toong...toong...” ...Lạnh lẽo... nếu bình thường có lẽ mình đã cảm thấy thế,muốn chạy về thật nhanh ghé qua quán hủ tít hay phở gì đó làm 1 bát thật nóng rồi về nhà đắp chăn ngủ cho sướng thân.Nhưng không... lúc đó chỉ có cảm giác ấm áp từ cơ thể bé truyền qua,có 1 chút gì đó kích thích...

...

5p rồi 10p trôi qua...

Một chiếc xe,hai con người ướt nhẹp đang ôm nhau,cảm xúc trời dậy,chỉ muốn ôm bé thật chặt và đứng đấy mãi mãi.

“Không...không được...”-lý trí mách bảo mình. Ngay từ đầu mình đã không muốn mọi chuyện xảy ra như thế này,nhưng không biết tại sao lúc đó mình lại tiếp nhận tình cảm của bé 1 cách vô thức như thế,vì mình có tình cảm với bé thật sự mà ngay cả chính bản thân mình cũng không biết,hay đó chỉ là cảm xúc nhất thời...

Mình đẩy nhẹ bé ra,nhìn thẳng vào mắt bé và nói:

“Em đừng như thế này,anh biết dạo này em rất buồn, nhưng cố lên em nhé,bây giờ em hãy vào nhà đi.Rồi anh và em sẽ gặp và nói chuyện sau em nhé”

Bé ngẩn đầu nhìn mình.Mình chưa bao giờ nhìn bé gần như thế,đôi mắt long lanh trong trẻo như giọt sương,hai hàng mi cong cong,mũi cao dọc dừa,đôi môi tái đi vì lạnh nhưng vẫn đầy hấp dẫn,làn da trắng mịn đặc trưng,những hạt mưa lặn trên gương mặt bé như những giọt sương đọng trên những chiếc lá sen buổi sớm...trong suốt và tinh khiết,... Mình quay mặt đi không muốn nhìn bé thêm nữa,mình sợ mình không thể kiềm chế được cảm xúc,...

“Em... em vào nhà đi”-mình nhắc lại lần nữa,lần này mình cố ý nói thật to,như để đánh thức cả em và cả chính bản thân mình.

Bé nhìn mình chằm chằm,rồi bé thở dài,có lẽ bé đã hiểu lúc này mình nên làm gì:

“Em hiểu rồi,em cảm ơn anh”-giọng bé nhẹ nhàng cất lên

Bé quay lưng định đi vào nhà,nhưng nhanh như chớp bé quay lại và đặt làn môi mềm mại của bé lên đôi môi của mình... rồi bé quay lưng chạy thật nhanh vào nhà để lại mình đứng đó,sững người,...

Thế xác mệt mỏi ,tâm trạng lo lắng,cảm xúc hỗn loạn mình đặt lưng xuống chiếc nệm đã theo mình nhiều năm,lấy điện thoại check in nhắn:

Bé Thủy:Anh đang làm gì vậy?Anh ăn cơm chưa đó.Nhớ ăn nhieu vào nha anh.Con heo của em,...

Bé Thủy: Sao anh không nt lại cho em,gật anh lun rồi đó...

Bé Thủy:Anh này kì ghê đó,bực bội ak.Hôm nay anh có làm sao không hay anh bệnh j rùi?

Bé Thủy:Anh có giận gì em không vậy?Em có làm gì đâu mà anh giận vậy nek.Hjx hjx.

Bé Thủy:Chắc hôm nay anh bận mai anh nhớ nt cho em đó.Thui anh ngủ ngon nha.Em bùn ngủ rùi.

Mình thở dài,1 cảm giác tội lỗi dấy lên trong lòng mình,nghĩ lại sự việc lúc đó mình cũng không hiểu sao mình lại như vậy:mình tham lam chẳng?Hay mình đã thích cô ấy thật sự.Cảm giác lúc đó rất thật.Hoang mang... đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ được gì,ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Sáng sớm tỉnh giấc ,ngày hôm nay mình dậy sớm hơn mọi ngày,có lẽ vì hôm qua mình ngủ sớm...không biết làm gì lại onl,lại chiến PES, nhưng khác hẳn với mọi ngày đầu óc mình cứ để đâu đâu không thể tập trung, cái ngực từng tức, lòng nôn nao cảm giác ức chế thật không thể chịu nổi.Chỉ muốn gặp ai đó nói chuyện cho khuây khỏa...

...

Lang thang ngoài bờ sông Sài Gòn,quyết định tìm 1 góc nào đó để suy ngẫm.Hôm nay sông Sài Gòn vẫn như mọi hôm,nước đục nhưng lại yên ả không 1 gợn sóng có khác chẳng chỉ là cảnh vật thay đổi.Bầu trời hơi âm u muốn mưa nhưng lại không mưa được,ở đâu đó có tiếng sấm rền vang,...Ngồi được 1 lúc thì chuông điện thoại vang lên,là số bé Kang,ngập ngừng 1 hồi lâu mình cuối cùng cũng bấm máy:

“Alo Anh H ak.Anh đang làm gì dzậy?”

“Anh đang ngồi chơi,uống nước thôi ak.Tối qua em về có sao không?”

“Ba mẹ không la em gì cả.Chỉ hỏi han hôm giờ em đi đâu làm gì,sao mà ướt mưa thế này...Lúc đó em thấy thương ba mẹ lắm.Anh nói đúng...Tối qua anh về có mệt không?”

“Anh không sao cả.Vẫn như bình thường.Bây giờ em có mua cho anh cả 1 con vịt quay anh cũng ăn hết ấy chứ...”-vẫn cố giữ giọng nhẹ nhàng nhưng hài hước thường ngày.

...

Im lặng 1 lúc lâu,sự ngại ngùng dường như tồn tại ở cả 2 bên.

“Giờ anh bận 1 chút.Có gì mình nói chuyện sau nha em.”-Mình muốn kết thúc nhanh cuộc điện thoại,hay đúng hơn là mình sợ phải đối diện với vấn đề ngày hôm qua.

Trời lại mưa...

Về tới nhà toàn thân ướt sũng,vừa thay đồ xong thì tin nhắn lại tới:

Bé Thủy: Anh đang làm gì vậy?Em đang ăn bánh nè.Hôm nay em ăn được nhiều thứ lắm nek: bánh canh nek,xoài nek,sầu riêng nek,măng cụt nek,chôm chôm nek.Toàn những thứ anh thích ăn.Thèm hông?Hehe tối nay anh khỏi ăn đi ,em ăn giùm anh hết rồi đó Hjhj-để thương quá

Mình bật cười,cười to,cảm xúc yêu thương ở đâu tràn về,nhưng căng thẳng mấy ngày qua dường như chưa bao giờ tồn tại.Mình đã hiểu cảm giác hiện tại đối với Cang chỉ là cảm giác của 1 người con trai muốn che chở cho 1 người con gái,nó giống cảm giác của 1 người anh trai đối với 1 người em gái hơn là tình yêu nam nữ.Và người mình thích thật sự là Thủy...

Bên ngoài mưa cũng đã ngừng rơi...

4. Chương 4

Hương biển...

Đã 1 tuần kể từ ngày gặp bé Cang ở trước nhà,mình quyết định về quê, tranh thủ vài ngày để tận hưởng cái cảm giác được gọi là nghỉ hè,vừa để nghỉ ngơi,lại vừa để củng cố lại tình cảm của bản thân.

Cứ 5h mỗi sáng,mình lại ra biển để ngắm bình minh.Bình minh ở biển quê mình đẹp lắm:mặt trời đỏ hồng từ từ lộ dạng phía đường chân trời xa xăm,bầu trời từ màu đen chuyển dần sang sắc tím rồi lại sắc đỏ cuối cùng dừng lại ở màu xanh.Bãi cát vàng được phủ ánh mặt trời lại càng thêm rực rỡ,từng hạt cát óng ánh như những viên saphia vàng đang tỏa sắc.Nước biển xanh biếc như ngọc.Xa xa là những đoàn thuyền trở về sau 1 đêm đánh cá vất vả...

Mình ngồi đó ,trên bãi cát,tay mân mê từng hạt cát vàng,mắt nhắm nhìn nhưng cô bé có nụ cười thật ngây thơ đang vui đùa với sóng biển,hít thở từng cơn gió mang hương muối biển,cố gắng tận hưởng thật nhiều để dù có ở đâu cũng không bao giờ quên nơi đây...nơi ẩn chứa cả mồ hôi và nụ cười... Quê hương...

“Tối đi uống cà phê không mày?”-Thằng bạn cấp 2 chạy qua nhà hỏi:

“uhm.Đi,nhờ gọi cả mấy đứa con gái nữa nha”-Mình cười và trả lời

Mỗi khi về quê chỉ có bấy nhiêu đó,sáng sáng đi biển,chiều chiều đi chơi thể thao,tối tối đi uống cà phê với bạn bè,nhưng mình lại không thấy chán.Có người hỏi mình:

“Mày thích ở Sài Gòn hay ở quê”

Mình đã không ngần ngại mà trả lời:

“Tao thích ở quê hơn”-Và họ lại bảo

“Điên mới ở quê,ở quê chán ồm có gì vui đâu,đi loanh quanh vài phút là hết đường đi rồi”

Mình chỉ cười rồi trả lời:

“uhm”

Đúng,quê mình nhỏ lắm,nhỏ xíu, nhưng trong lòng mình nó còn lớn hơn bất cứ TP sầm uất nào,không phải vì nó có gì đặc biệt mà vì đó là quê hương.Ở đó có ba mình:người mà hồi đi học mình hay cần nhờ mỗi khi ba gọi dậy sớm tập thể dục: “ba ơi mới có 5 giờ cho con ngủ thêm chút,ba thích đi biển thì đi 1 mình đi”;có mẹ: 1 người phụ nữ lúc nào cũng lo ình,mỗi khi mình đi đâu xa thì lại len lén nhét ình hộp sữa vì sợ mình đói mặc dù ba-lô đã chật ních,ba mẹ ơi...con xin lỗi...Mỗi khi nghĩ về nó là mình lại muốn khóc và muốn hét

lên “tôi yêu quê hương của mình,tôi nhớ món ăn của mẹ tôi nấu,nhớ lời căn dặn của ba,tôi nhớ biển ,nhớ núi,nhớ tất cả,...Rồi con sẽ quay lại...”

Vài ngày sau mình trở lại Sài Gòn,tâm trạng cũng đã thoải mái đi nhiều,chỉ đọng lại 1 chút tiếc nuối vì 1 lần nữa lại phải xa quê.Vừa về tới phòng,công việc đầu tiên là mở laptop và check tin nhắn(mỗi khi về quê thường ít sử dụng máy tính).Nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì chuông điện thoại reo,chưa nhìn đã biết là ai:

“Pác vừa lên đây ak.Hôm nay đi chơi không?Tui rủ mấy đứa nữa đi.Hê mới quen được mấy em xinh xinh”- giọng thằng bạn mà ai cũng đoán được vang lên

“”Pác mới quen mấy em xinh xinh ak?Giới thiệu tui được thì tui mới đi hehe”

“Pác cũng ham hố gớm.Tui đùa thui hehe,có mấy gương mặt cũ thui ak”

“Hơ Hơ tui biết mà.Hôm nay mới lên mệt quá để chiều đi nha pác”-

“Uhm vậy cũng được.Có gì tui gọi pác sau nhá”

“OK h thì pác biến đi cho tui nghỉ ngơi hehe”

“Tít...tít...”

Tranh thủ ngủ 1 giấc bù cho hôm qua trên xe ngủ không được vì bà già ngồi cạnh ngáy to quá.Vừa mới chợp mắt thì điện thoại lại reo.Bực mình ai thế nhỉ,thằng Công chứ không ai vào đây hết,lần này thì anh sẽ phòng tôm chú cho chú hết giận mặt với anh nhá.Mắt nhắm mắt mở bắt máy:

“Alo Điền hả pa vừa gọi lại gọi nữa,đã bảo là tui ngủ rồi cơ mà”

“Alo anh mệt hả.Vậy thui em cúp máy,chút em gọi lại anh sau nha”-1 giọng nói ngọt ngào vang lên.

Tỉnh ngủ hẳn,mở to con mắt bên phải,tròn con mắt bên trái nhìn vào cái điện thoại: “Bé Kang”

“Ồ ờ không,anh tưởng thằng bạn phá thôi ak.Thế có gì không em?”

“Cũng không có gì đâu anh ak.Muốn nghe giọng anh thôi mà.”

“Ak ak.hì lại tính rủ anh đi hát chứ gì”

“Ồ sao anh biết.Nhưng đó là hôm khác nha anh.Chiều nay anh rảnh không?Đi uống café với em”

Nghĩ ngợi,có nên đi không nhỉ?Có lẽ mình không nên đi,mình sợ cảm xúc cũ lại xuất hiện,cái cảm xúc muốn che chở cho bé,có thể đó là tình yêu cũng có thể không,...Nhưng bây giờ người mình yêu là thủy...

...

Ngập ngừng 1 lát mình trả lời:

“Xin lỗi em nha.Chiều bạn anh nó rủ anh party mừng anh vô rùi em ak,anh là thành phần quan trọng mà.Hì hôm khác nha em”-Có mà tui nó biết mình mới vào rừng rỉnh túi thì có.

“Không có gì đâu anh,Vậy thui bye anh nha,lúc khác mình nói chuyện”

Tuy từ chối bé nhưng sâu thẳm trong tâm hồn mình vẫn mong sẽ gặp bé dù với tư cách là bạn ,là anh hay là gì đó...

...

Nhưng rồi đó cũng là lần cuối cùng mình có cơ hội được đi uống cafe với bé.

3 ngày sau,đang ngồi tán dóc với mấy đứa bạn thì chuông tin nhắn đến:

“Anh ak!Cảm ơn anh nhiều vì tất cả nha.”-Là tin nhắn của bé Kang

Tuy là con trai nhưng mình là 1 người có linh cảm rất tốt,và lần này mình linh cảm có gì đó không ổn trong tin nhắn này.

“Em đang ở đâu vậy?Có gì mà cảm ơn chứ.”

“Em cảm ơn anh thật mà.Giờ em bận.Có gì nói chuyện sau nha anh.^ ^ Anh ơi cố lên”

“Hi em cũng cố lên.Bữa nào đi uống café ha ^ ^”

...

Nghĩ đi nghĩ lại thì quả thật có gì đó không ổn.Đang sững nghĩ thì thằng Công đánh bốp 1 cái,đau điếng:

“Làm gì mà ngẩn người ra thế chú em,đi làm vài ván bi-a với bọn anh không?”-Mình không biết đánh bi-a thế mà nó rủ,tính cho anh ăn hành rồi sỉ nhục anh đây,thằng này láo.Nhưng mình là 1 chàng trai lịch thiệp mà... vuốt giận vuốt giận,phải hướng tới tương lai,...

“Uhm.Tao đi theo coi cho vui thôi chứ có biết đánh đâu.”

“Uhm tui cũng biết vậy nên mới rủ,hehe”

Tự dưng mình thấy lo lo,thôi đánh liều hỏi thằng Công xem sao

“Ak,chuyện con bé Cang với thằng Tam sao rồi?”

Thằng Công đang bi ba bi bô bên kia với đám bạn nghe mình hỏi thế mới quay lại nhìn nhìn rồi nói:

“Chả ra sao hết.Đạo này hình như tụi nó không gặp nhau mấy...Mà tui nghe nói con bé sắp về quê rồi,về đi làm luôn thì phải.Mà bác hỏi làm gì thế?”-thằng này lại nhui chuyện đây.

Nghe đến đó tai mình như ù ra,chả còn biết gì nữa,miệng trả lời theo quán tính:

“Ak ak không có gì...không có gì...”

Thảo nào con bé hôm trước lại rủ mình đi uống café,hôm nay lại nt nói như thế.Nhưng tại sao con bé lại không ình biết chứ.Tại sao?...

“Vậy chừng nào con bé đi.Phải tổ chức tiệc tùng đưa tiễn gì chứ.”

“Tổ chức tiệc gì nữa pác,3 giờ chiều nó đi rồi.Tui cũng mới biết hôm qua ak.”

Choáng...Nhanh vậy sao,cách đây vài hôm mình còn hẹn hôm khác sẽ đi uống café cơ mà.”Mình phải gặp được bé Cang”, lúc đó mình chỉ nghĩ được có thế:

“Thui tui đi về đây.Có gì nói chuyện sau.”-Mình chào mọi người rồi quay lưng đi chạy thật nhanh trong sự ngỡ ngàng của mấy đứa bạn

“Ồ thế còn kèo bi-a thì thế nào?....”-Thằng Công gọi với theo

...

“Két ét ét... rầm”

Mình chạy,mình chỉ biết có chạy,dường như xung quanh tối đen như mực,chỉ có con đường tới nhà Cang là còn sáng.

“Két ét ét...rầm”-Tiếng xe mình thắng gấp.

“Thằng điên,mày chạy xe thế hả?”

Tiếng chửi bới của mọi người xung quanh không lọt vào tai mình,mình đang làm gì đây,chạy tới nhà Cang để làm gì,nói “em đừng đi,ở lại với anh,..” hay “anh yêu em...”,có ý nghĩa gì chứ,thậm chí bây giờ mình còn chưa xác định nổi tình cảm của mình,...Mình có lẽ nên về nhà...

12h : kịch...kịch...kịch...kịch...

Huy về đến nhà.Bỗng thấy đau nhói nơi bàn chân,1 vết xước dài,máu từng giọt từng giọt rỉ ra từ miệng vết thương,đỏ tươi.Huy thậm chí còn không nhớ mình bị thương từ lúc nào,lúc va phải cánh cửa sắt hay lúc bị đụng xe,...Suốt 1 quãng đường dài không thấy đau, có lẽ vết thương trong trái tim Huy bây giờ còn làm Huy đau hơn cả vết thương nơi thực thể kia.

”Làm gì đây?Có lẽ mình nên ngủ... ngủ để quên...”

12h30 : kịch...kịch...kịch...kịch...

Không thể ngủ nổi.Hôm nay sao Huy cảm thấy tiếng kim giây chạy từ chiếc đồng hồ báo thức lại to và rõ quá, cứ “kịch...kịch” như là tiếng búa gõ vào đầu ấy.Đau đầu quá...Không ngủ được nữa,Huy quyết định lấy lap ra chơi game,xem phim,hay làm gì đó cho qua thời gian,1 công việc bình thường mà Huy vẫn làm nhưng hôm nay lại có cảm giác miễn cưỡng...

13h30: kịch...kịch...kịch...kịch...

Sự nỗ lực của Hoài Linh và Chí Tài cũng không giúp gì được nhiều cho Huy vào lúc này,Huy vẫn cười nhưng cười mà lại như khóc.Lần trong tiếng của vở hài kịch,ở đâu đó có tiếng kim đồng hồ kêu “kịch...kịch...”Huy cố gắng bật âm thanh thật to:”hy vọng sẽ không nghe thấy âm thanh đó nữa...”.

13h50:kịch...kịch...kịch....kịch...

Trông lúc này Huy chả khác nào 1 con thú dữ bị bỏ đói lâu ngày,mặt đỏ như gấc chín,mắt mở to,trông mất hồn lên những vằn đỏ.Có cảm tưởng chỉ cần có ai đó chạm vào Huy lúc này người đó sẽ như 1 con hươu bị sư tử vồ ăn thịt vậy.

“Xoảng...”- Chiếc đồng hồ hình con gấu vỡ nát nơi góc tường.

Đồng hồ đã vỡ nhưng âm thanh đó vẫn không chấm dứt ”kịch...kịch...” .Ngồi thụp xuống lưng dựa vào tường,thở dốc, Huy nhận ra rằng âm thanh đó không phải là tiếng kêu của chiếc đồng hồ mà đó chính là nhịp đập của trái tim Huy,từng nhịp từng nhịp,đau nhói...đau như kim đâm vào tim...

14h15:

Mây đen xám xịt giăng kín cả bầu trời, gió thổi lồng lộng,giấy bay hỗn loạn,tấm rèm cửa như muốn bung ra,bóng tối,hơi lạnh lan tỏa dần dần khắp cả căn phòng,cảnh tượng thật ảm đạm.Huy ngồi đó,đầu gục xuống,không nhúc nhích...

“Rầm ầm ầm...”-tiếng sấm to vang lên như bầu trời sắp đổ.Tiếng sấm như đưa Huy về lại với đêm đó,đêm Huy đã chở Cang về, hồi ức tràn về len lỏi khắp từng mạch máu của Huy...khẽ động đậy...

...

5. Chương 5 - End

“ Lộp bộp...lộp bộp...”

Tháng 7, Sài Gòn đang là mùa mưa,chiều nào những đám mây đen cũng vùn vù giăng kín bầu trời tựa như tấm bạc đã hoen màu cũ kĩ.Tiếng sấm gầm trải dài khắp các hướng ,thỉnh thoảng lại có vài tia chớp lóe lên.Mưa bắt đầu rơi,người đi đường vội vã tìm nơi trú mưa.Phố xá trở nên ồn ào và nhộn nhạo.Mưa rơi trắng trời,mặt đường tung tóe hàng ngàn giọt nước trắng xóa,vỡ òa lan chảy.Từ đâu đó 1 chiếc xe wave phóng như bay về hướng bến xe miền Tây...

Mưa càng lúc càng nặng hạt,nước tấp vào người đau như ngàn vạn mũi kim đâm.Mắt Huy vừa mờ vừa đau,nước mưa từ chiếc mũ bảo hiểm cứ chảy xuống mãi không dứt.Toàn thân run lên vì lạnh,nhưng cái lạnh của mưa của gió không thể làm Huy chùn bước.Ở trong lồng ngực Huy,trái tim đang rất nóng,nó cứ như là 1 lò phản ứng hạt nhân đang lan truyền cảm xúc cho khắp cơ thể Huy,tiếp sức cho Huy trong cơn mưa ,...

Bến xe miền Tây,14h45p, mưa vẫn chưa dứt,mây đen vẫn không ngừng kéo tới bao phủ lấy bầu trời TP,trước mắt Huy khung cảnh không khác gì trên núi lúc 5 giờ sáng,bị bao phủ bởi sương mù dày đặc mờ mờ ảo ảo.Huy đứng đó đối diện nơi Cang sắp đi xa,lặng yên.Một chiếc xe buýt với tiếng còi chát chúa chạy qua,nước bắn cả lên 2 bên vệ đường,bắn cả lên người Huy...Nhưng mặc kệ,mặt Huy lạnh băng như không có cảm xúc,mắt vẫn hướng về bến xe...

“Thình...thịch.... thình...thịch...”

Như 1 cuốn phim được tua lại, trước mắt Huy là 1 đôi trai gái đang ôm nhau dưới trời mưa, người con gái vai run run, đầu dựa vào ngực chàng trai,...Cảnh tượng đó cứ mãi ám ảnh trong lòng Huy.

“jigeum oraeyae chut noon ggoseul barabomyuh...”(Snow flower- Park Hyo Shin)-Nhạc chuông mà Huy đã đặt riêng cho Thủy vang lên...

Không còn thời gian để suy nghĩ ,Huy chạy nhanh vào trong, đảo mắt tìm Cang, cô bé có dáng người cao cao ấy.Mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn Huy,cả người Huy ướt sũng những nước,mắt đỏ ngầu,miệng thở dốc,đầu không ngừng quay qua quay,vẻ thật tội vã,...

Sắp tới giờ xuất bến,bến xe đông những người,thời gian càng lúc càng ít lại,không thể kiên nhẫn tìm Cang trong biển người,Huy quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Cang.

“Tút út út út.... Tút út út út...”- Từng tràng từng tràng TUT dài như thử thách sự kiên nhẫn của Huy.Dù chỉ là 1-2 phút chờ đợi đối với Huy lúc này cũng không khác nào là sự tra tấn vào con tim của Huy.

“Alo...”-Tiếng của Cang ở bên đầu kia điện thoại.

“Cộp...”-Bỗng dưng Huy khựng lại,chiếc điện thoại từ trên tay Huy chậm chậm rơi xuống đất.Trước mắt Huy là 1 người,là Cang?Không, không phải Cang.Là em,cô bé có nụ cười đẹp như trăng tháng 8,ngây thơ và trong sáng.Đôi mắt to tròn chứa đầy vẻ tinh nghịch,lại vừa như có mê lực khiến người khác không thể rời mắt.Thủy đứng đó mỉm cười với Huy.Nhưng rồi chợt như 1 giấc mơ,Thủy tan biến như làn khói khi Huy đưa tay đến...Trong khoảnh khắc Huy đã thấy Thủy...và mỉm cười...

Chụp vội điện thoại,Cang vẫn còn đang giữ máy:

“Alo anh muốn gặp em?Anh đang ở bến xe...”

...

Từ xa Huy đã trông thấy Cang,không do dự,Huy bước nhanh tới,cười to và nói:

“Em làm gì vậy sao lại không báo cho anh biết là hôm nay em đi,anh còn tính mở tiệc chia tay cho em nek,tiếc là giờ em lên xe mất rồi”

Thoáng trong đôi mắt Cang có 1 chút bối rối:

“Sao anh biết hôm nay em đi?Mà sao anh lại đến đây”

Huy gõ đầu Cang 1 cái thật kêu:

“Anh là anh giận em lắm đấy,nếu không hỏi thì anh đã không biết.Anh ở đây để tiễn cô em gái của anh trên đường trở thành người lớn.Hì tháng lương đầu tiên nhớ để dành khao anh 1 phần đấy nhé”

Đôi mắt Cang thoáng buồn,nhưng rất nhanh nó lại biến mất đi,nhanh như 1 ngôi sao băng xuất hiện trên bầu trời vậy.Có lẽ Cang đã quá quen với việc che giấu cảm xúc của mình:

“Cảm ơn anh.Có lẽ 1 trong những điều hạnh phúc nhất của em trong cuộc đời này là được gặp anh.Anh là người con trai đầu tiên lắng nghe em và lại tốt với em đến vậy.Em sẽ nhớ mãi về anh”

“Cô bé ngốc ak.Có gì mà cảm ơn chứ.Anh có quà cho em nek”-Trên tay Huy là 1 bịch bánh mì và 1 chai trà xanh.

“Anh mua làm gì vậy em đi có mấy tiếng thôi mà”

Bỗng tiếng còi xe chát chúa cùng tiếng của người phụ xe vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của 2 người

“Lên xe đi em xe sắp chạy rồi đó”

Huy gãi đầu,cười gượng.

“Thôi em lên xe đi.Chúc em may mắn”

“Dạ em đi nha anh”

Cang cuối đầu, quay lưng bước nhanh như sợ cảm xúc lúc này bùng ra, Cang sợ Huy thấy được cảm xúc của mình lúc này. Nhưng vừa bước lên thềm cửa xe Cang bỗng quay lại nói lớn:

“Anh trai à. Em cảm ơn anh rất nhiều”

...

Cang ngồi đó, trên xe. Đầu gục vào kính xe, nước mắt lăn dài trên má, trên tay Cang là con hạc mà Huy đã gấp vội và cho vào bọc bánh...

...

Xe đi rồi, Huy vẫn đứng đó, mãi đến khi chiếc xe khuất nơi góc đường, Huy mới quay đi, miệng khẽ mỉm cười. Huy là người cười rất nhiều, có lúc Huy cười vì vui, nhưng cũng có lúc Huy cười vì cảm thấy đánh mất 1 cái gì đó, cũng là lúc Huy đau khổ nhất...

Vết thương từ chân Huy lại chảy máu, từng giọt máu đỏ tươi chảy ra hòa vào với nước mưa...

...

Sài Gòn, 1 buổi chiều tháng 7, trời vẫn cứ mưa... như để tiếc thương 1 cuộc tình sinh ra dưới mưa và cũng kết thúc ở trong mưa...

Dương thê 7 năm suýt thất bại.

Chương I:

Đã từng, chỉ vì một cây kẹo mút, nàng tức giận đến nỗi lớn gan mà lưu lại dấu răng trên cánh tay hắn.

Lần đầu tiên cố tình gặp lại, tuy là xuất phát từ thiện ý, hắn lại không cẩn thận sờ soạng mông của nàng.

Thù mới cùng hận cũ, thế cho nên cuộc sống kế tiếp..

Nàng là cháu gái của người làm vườn hoàn toàn đem hấn đại thiếu gia của Ngụy gia trở thành kẻ lưu manh cao cấp.

Thấy nàng ngủ quên ở trên xe, hấn ngoại lệ cho nàng đi nhờ xe; nàng lại nghĩ đến hấn muốn bắt cóc;

Tấm lòng tốt dạy nàng học toán học, lại thiếu chút nữa bị phương pháp luyện tập đặc thù của nàng đả bại,

Bắt đầu từ như thế, tiểu nha đầu người quá thẳng thắn quả thật làm hấn có nụ cười thoải mái.

Vì thế, nàng là cô gái duy nhất có thể mở rộng trái tim hấn, làm hấn quyết định _____

Nàng là người duy nhất hấn chọn cho “kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ”

Muốn nàng học ý lại hấn, hấn lần đầu tiên đi xe đạp chở nàng về nhà.

Hào phóng cho nàng quyền sử dụng thư phòng, kết quả nàng lại nằm ở ghế thư phòng ngủ?!

Ách, như vậy cũng không sai, làm cho nàng không tự giác trở thành thói quen của hấn, biến thành hấn con mèo nhỏ

Lại ở bên cạnh hấn, trong lòng nàng, cảm thụ hấn là người tốt, cũng học được cách làm nũng đối với hấn,

Sau đó, chờ nàng lớn lên, đương nhiên chờ hấn ăn sạch sẽ đi...

Tiết Tử

Ánh sáng chiếu vào khắp bể bơi, thân hình gầy gò xuyên qua xuyên lại, theo mỗi động tác của cánh tay, bọt nước hình thành ngấn ngủi trong không trung, độ cong vừa xinh đẹp, thanh xuân lại chói mắt.

Trên thành bể bơi, một cô gái miệng ngậm cây kẹo mút vị hoa quả, tùy ý ngồi, hai cặp đùi dài trắng nõn ngâm mình trong nước, tùy ý mà đá loạn, ánh mắt khi thì nhìn về phía chân trời xanh thẳm, khi thì nhìn về phía chân bên kia mà đá bọt nước.

A, nhàn nhã nói không nên lời...

Nước trong hồ nhanh chóng dao động, đột nhiên, thân hình nhanh nhẹn từ dưới nước trồi lên —

“Mấy giây?” Ngụy Tuyền Triệt mồm to hô hấp, hỏi.

“Cái gì?” Cô gái đem ánh mắt nhìn bầu trời xanh lam thu lại.

Hai tròng mắt hiệp lại thành một đường hẹp nhỏ “Người không phải giúp ta đo giờ?”

Nha, quên rồi. Di, đồng hồ bấm giờ đâu rồi? Cô gái nhẹ thở đầu lưỡi, hoảng hốt nhìn xung quanh...

Hắn chỉ biết nàng ở đây ngồi không!

Trong đầu xuất hiện ý muốn trừng phạt, hắn nhảy vào trong nước, xoay quanh giây lát lại từ trong nước đi ra. Lúc này đây, khí thế mạnh mẽ cùng với cường đại bọt nước...

“A, chán ghét, người làm nước vắng trúng ta!” cô gái hoa dung thất sắc kêu to.

Người khởi xướng đưa tay lau đi nước trên mặt, hồn nhiên như không có làm tội ác gì, khuôn mặt tuấn dật đắc ý tươi cười.

Đưa hai tay chống đỡ vào thành, đem thân thể hướng lên trên, rời khỏi nước ngồi xuống bên người cô gái, tiếp nhận khăn tắm cô gái đưa, tùy ý lau trên người.

“Mấy tuổi rồi mà còn ăn kẹo mút!” Hắn không hề nói gì mà đoạt lấy kẹo mút trong miệng nàng, đưa vào trong miệng mình, hết thấy đều là đường nhiên.

Cô gái u oán nhìn hắn, hắn còn vươn tay ra làm càn như muốn trấn an nàng. Thấy trấn an không được, hắn đành lấy kẹo mút từ trong miệng ra, đưa đến miệng nàng, gây xích mích bằng đôi mắt đẹp vô cùng, không tiếng động hỏi: Muốn sao?

Mới không cần ăn nước miếng của người đâu! Cô gái làm bộ dạng mặt quỷ, mặt mày nhăn nhó chải tóc.

“Không ăn? Ta ăn.” kẹo lại vào trong miệng hắn.

“Ngụy Tuyền Triệt, người là đại phiêu dân!” Cô gái bị chọc giận đến mặt đỏ lên.

Hắn cười, nhếch miệng lên phục phịch hề hề cười, vẻ mặt đắc ý phảng phất khi câu nói của cô gái không phải là “Đại phiêu dân” mà là “Ta yêu người.”

Hắn đưa tay vuốt tóc lên, lộ ra khuôn mặt cân đối trắng nõn, quan sát một lát, mang theo ý cười cúi xuống khẽ hôn lên phía bên mặt của cô gái.

Khuôn mặt phấn hồng không đến nơi đến chốn tiếp đón hắn, cơn tức giận của cô gái trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại biểu tình khó chịu không thôi.

Hắn vui vẻ cười, thần thái thanh thản nắm lấy tay nàng, cùng nàng đem ánh mắt hướng về phương xa...

Vài giây sau, bên tai truyền đến kháng nghị hồ nhỏ của cô gái “Người nắm thật chặt!”

Hắn hướng nàng liếc mắt một cái, vô lại mà kiêu ngạo, tiếp tục cùng nàng mười ngón tay nắm lấy nhau.

Nàng, là của hắn, đời này nhất định sẽ chỉ là người của một mình hắn, quan trọng không chỉ nhanh tay bắt lấy nàng, nhưng là vĩnh viễn không buông ra.

Nàng gọi là Lương Tử Bái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chuyen-tinh-buon-cua-1-chang-trai-mien-trung>